

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KNUD DEN STORE, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872916240/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
At blive Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens SysseL, Kaup, jeg yndte;
Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.
Ak hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:
»Min Konning! hvor er Den som du ophøiet?
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande.
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.«

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale,
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
Han monne sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke der besielte Kongens Aand,
Hver Hofmand ønskede nu med Higen kiende;

Men Kongen taug og vandred med sit Følge
I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
Blandt runde Steene paa det bløde Sand;
Ey hvor bestandig Bølgens Brud mon væde
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;
Ey heller der, hvor ey den kunde træde,
Paa den for fjerne, den for høye Strand,
Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:
Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
Med dig, o Søs! min Vælde er begavet;
Thi lyd din Herre! Ey du nærme dig.
Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
At til min Fod den aldrig vover sig.
Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
Sin vante Vey den end bestandig tog,
Af sin Natur den intet mon fordølge,
Det ene Bølgeslag det andet jog.
Med Otte kom den Niende i Følge,
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
Ey til hans Fødder blot den op sig trængte,
Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saac til hver Side,
Og brød med Taarer høit saaledes ud:
I Sandhed! hver en Christen burde vide,